

Беседа Владике Артемија у Недељу 13. по Духовдану на празник Светих српских просветитеља, 15. 9. 2019. у Манастиру Светих српских Просветитеља, Колумбус (САД)

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Богу благодарим, браћо и сестре, што ме и ове године удостојио и дао снаге да дођем у ваш храм овде који слави, да се заједно Богу помолимо и да се међусобно утешимо вером у заједничко, посебно што је данас храмовна слава ове свете обитељи овде која је посвећена Светим српским просветитељима и учитељима, а којих се сећамо свакога дана у години. Апостол Павле каже у данашњем светом Апостолу по заповести свима нама: *Сећајте се наставника ваших који нам проповедаше реч Божију.* И ми се са љубављу и поштовањем сећамо наших наставника, учитеља и просветитеља који су нам кроз векове до данас предали реч Божију.

Наши Свети Оци су били они људи који су испунили сво Јеванђеље Христово, који су узели крст Христов на своје раме и сараспели себе свету служећи Богу и своме народу. Они су били ти који су постали ризнице сваке врлине хришћанске, свему што је Господ заповедао у Своме Јеванђељу. Све су то они испунили. Они су зато постали прекрасни сасуд бестрашћа, извор чудеса и били су прогонитељи демона до дана данашњег. Сетите се само Светог Јоаникија Девичког, Наума Охридског, Василија Острошког, код кога иду људи и тамо налазе исцељење чак и од најтежих болести и од самих демона.

Али сваки од њих има свој дан у години када се прославља засебно, сам. А данас је њихов сабор, данас су се они на небу

сабрали као што су били и на земљи сабрани. И зато их ми данас прослављамо не као један рајски цвет, него као рајски букет најмириснијег цвећа које је поникло на српској земљи из рода нашега српскога. Сваки од њих се по нечем понаособ истакао и истицао: или својим смирењем или својим владањем или својим прогонима. Али има нешто што је заједничко свима њима, а посебно то, што су они били истински чувари српских предања, били су стубови непоколебиви и учитељи Православља. Они су ту науку православну, коју су примили преко Светих Отаца, од самих Светих Апостола, дакле од самог Господа Исуса Христа, проповедали својим савременицима и књигом и речју и највише примером својим.

Они то исто раде данас и нама браћо и сестре и са нама су свакога дана и ми са њима. Читамо њихова Житија и тамо налазимо њихову науку коју су проповедали, али пре свега су чувари српских предања од сваке јереси, од свих заблуда. Они су и данас то и ми се трудимо зато да будемо у заједници са њима, да не будемо са онима који немају предање Цркве, који га се одричу, на један или други начин – који прихватају свејерес екуменизма. А ми имамо наше дивне просветитеље на које треба да се угледамо, које треба да следимо, јер само тако наша служба биће њима пријатна и Богу угодна. Јер ако ми речима њих поштујемо, а делима их се одричемо, већ чинимо супротно ономе што су они чинили, што су они радили и проповедали – онда је узалуд и поштовање речима.

Сам је Господ рекао: *Неће сваки који Ми говори Господе, Господе ући у Царство Небеско, него онај који извршава вољу Оца Мога Небескога.* То важи за све нас, трудимо се на томе, чувајмо њихову веру, њихово предање, чувајмо међусобно њихову

љубав коју су имали, коју и ми треба да имамо: љубав Христову према свим људима, али пре свега према Господу Христу и Његовој божанској науци. Њу треба да чувамо и сачувамо неисквареном, неокрњеном, неизмењеном, непромењеном. Јер само тако радећи, браћо и сестре, ми се можемо надати у милост Божију.

Када пођемо једнога дана одавде, а сви ћемо морати да пођемо, то је извесно свима, да се ради њихових молитва и ми нађемо тамо где се и они данас налазе, у Царству Христа Бога и тамо са њима и са свима Светима, да и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа, Тројицу Јединосушну и Нераздељиву кроз све векове и сву вечност. Амин.